

U Britaniji se ne slavi! Referendum o izlasku VB iz EU pokazao je pravo lice politike i političara. Najprije se ucjenjuje EU kako će je VB napustiti ako joj se ne prihvate njezini zahtjevi, potom, kad se zahtjevi prihvate, zagovaraju ostanak VB u EU. Oni koji su za izlazak VB iz EU to su samo iz pragmatičnih razloga kako bi se njihov glas na domaćoj političkoj sceni čuo i kako bi zagovornici izlaska VB iz EU postali – pozicija nakon slijedećih izbora. Pri tome, kako što smo vidjeli, nema skrupula. Ako treba lagati tada se laže. Usput rečeno ako je tako u VB možemo samo zamisliti što se je sve događalo i što će se događati u Lijepoj našoj. Na ovim stranicama već je duže vrijeme dostupna dokumentacija “Zaprešić kao slučaj” koja pokazuje, po meni dokazuje, kako ništa nije važno osim nas samih. Vratimo se temi. Na pomolu je „kontrarevolucija“.

Dio britanskih političara se je zaigrao. Stariji, nacionalno svijesniji su prihvatili argumenatciju zagovornika izlaska iz EU. Prihvatili su argumentaciju koja nije bila istinita. Zgroženi i zabrinuti građani, za svoju i budućnost svoje djece, pokrenuli su peticiju o novom referendumu koji može dobro doći današnjoj i sutrašnjoj vlasti da učini sve kako se ne bi proveo referendum ili, ako baš mora, što sporije. (Valja identificirati kako potpsinici kojim se traži novi referendum nije ništa drugo do podrška postojećoj političkoj garnituri čime pobjeda zagovornika izlaska iz EU postaje pirova pobjeda.) Otvoreno ignoriranje referenduma će teško ići. Ono prikriveno, čime se političari često sluće, dio je višestoljetne političke prakse. Stare članice EU su se sastale i pozvale VB da pokrene postupak izlaska iz EU. Stare su članice o tome donijele odluku- toliko o ravnopravnosti u EU. Usput rečeno stare članice su redom razvijene zemlje EU pa se njihova „žurba“ osim izraza „prevarene žene“ može tumačiti kao upozorenje drugim članicama što ih čeka ukoliko imaju kakvih namjera o napuštanju EU ili/i interesima njihovih „igrača“ kao što je to financijsko tržište u Luksemburgu. Ipak, najuglednije među njima, Angela Merkel, mudro zbori kako ne treba žuriti sa provedbom referenduma. Pametna Angela Merkel je svijesna da je najbolja investicija biti „milosrdan i ponizan“ kada je kolijevka imperijalističke politike napravila tako krucijalnu grešku. Dovoljno se je sjetiti nedavnog škotskog referenduma o napuštanju UK koji nije prošao jer je izlazak iz UK značio izlaz iz EU. To je bio ustupak VB jer nije bilo nikakvog razloga zašto bi dio cjeline prestao biati dio šire asocijacije. Škoti su već najavili novi referendum o izlasku iz EU. Ne treba biti posebno pametan pa zaključiti kako će EU dati punu podršku škotima, posebice ako VB se ne pokaže maksimalno kooperativna.

Nadovezujući se na prethodni tekst „Labuđi pjev“ valja konstatirati kako je vodećim poltičarima, posebno starih članica, potpuno jasno da je nacionalnim državama „odzvonilo“ jer u uvjetima neoliberalne globalizacije može postojati samo tržišna država kao izvršitelj naloga kapital odnosa. Moja tvrdnja nije reakcija ogorčenog ljevičara kako bi neki manje informirani mogli misliti, moja reakcija se ima tumačiti samo kao refleksija promatrača realnih kretanja u vektorskom smislu. Naprosto stvar je pozitivne znanosti da otkrijemo zaknitosti kretanja i da ih tumačimo sukladno tako dobijenim nalazima. O normativnom u ovom tekstu nema ni riječi. Prema tome, uopće nije bitno koje je političke orijentacije autor, bitno je da li je njegova argumentacija temeljena na činjenicama. Ovo iznosim samo zato što svjedočimo prilično populitičkim interpretacijama o možebitnim posljedicama izlaska VB iz EU i ništa više i ništa manje.

Da je tome tako vidljivo je kako su neke manje razvijene zemlje, koje imaju daleko snažniju argumentaciju za izlazak iz EU, najavile referendum o izlasku iz EU. Ja im poručujem – gospodo, nema ništa od vaših namjera; sve je to „labuđi pjev“. Neoliberalna globalizacija nije nastala slučajno već je ona nužnost postojećih odnosa rada i kapitala. Tome se treba prilagoditi

Labuđi pjev – drugi put

Autor Guste Santini

Nedjelja, 26 Lipanj 2016 09:05

na način da se traže modeli koegzistencije umjesto negiranja činjenica. U tom bi smislu valjalo redefinirati programe lijevo orijentiranih stranaka, a sindikati moraju njaći novi smisao i novi sadržaj koji će, po prirodi stvari, promijeniti arhaičnu sindikalnu formu koja nikom ne služi, a svima šteti.